

Sonata nr 3 - Biuletyn Informacyjny Stowarzyszenia Osób Niepełnosprawnych

Nr 3
16.03.1997

Biuletyn Informacyjny Stowarzyszenia Osób Niepełnosprawnych, Inwalidów, Ich Opiekunów i Przyjaciół w Gliwicach

[Powrót do spisu treści](#) [SONATA Nr 4](#)

[w górę](#)

*"Żadna przegrana nie dotyka człowieka,
dopóki sam się na nią nie zgodzi"*

WIATOWY DZIEŃ INWALIDÓW I LUDZI NIEPEŁNOSPRAWNYCH na wiecie od 38 lat obchodzony w trzeciś niedzielę marca

Zarząd Stowarzyszenia SON w Gliwicach zwraca się do wszystkich, którzy utożsamiają się z nazwą naszego Stowarzyszenia z najserdeczniejszymi życzeniami zdrowia, cierpliwości, wyrozumiałości, tolerancji, życzliwości i umiechu na co dzień. Nie znamy autora aforyzmu tego numeru biuletynu, ale jesteśmy przekonani o słuszności tych słów. Drodzy Państwo, spróbujcie czasami nie myśleć o swoich kłopotach. Cieszcie się małykami radociami, zwłaszcza teraz, kiedy wiosna tak blisko. Wszyscy nawzajem powinniśmy być sobie wdzięczni. Niepełnosprawni - zdrowym, że są koło nas i w potrzebie możemy na nich liczyć. Zdrowi - niepełnosprawnym, że znaleźli się na ich drodze, dzięki czemu ich życie stało się bogatsze duchowo. W naszym życiu na pewno wydarzy się wiele dobrego - to najczęściej zależy od nas samych. Nawet bariery nieoczekiwanie mogą okazać się poręczą.

Janina Stoksik

STANDARDOWE ZASADY WYRÓWNYWANIA SZANS OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH przyjęte na 48 sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych 20 grudnia 1993 roku

Cel i treść Zasad:

Standardowe Zasady Wyrównywania Szans Osób Niepełnosprawnych zostały opracowane na podstawie dowiadczeń zdobytych w trakcie Dekady Osób Niepełnosprawnych, zorganizowanej pod egidą Narodów Zjednoczonych (1983-1992). Polityczny i moralny fundament tych Zasad stanowi Międzynarodowa Ustawa o Prawach Człowieka, w skład której wchodzi: Powszechna Deklaracja Praw Człowieka, Międzynarodowy Pakt Praw Ekonomicznych, Społecznych i Kulturalnych, Międzynarodowy Pakt Praw Cywilnych i Politycznych, Konwencja Praw Dziecka, Konwencja na temat Eliminacji Wszelkich Form Dyskryminacji Kobiet oraz Światowy Program Działań na rzecz Osób Niepełnosprawnych. Celem Zasad jest zagwarantowanie wszystkim osobom niepełnosprawnym, jako członkom swoich społeczności, możliwości korzystania z tych samych praw i obowiązków, przysługujących pozostałym obywatelom. Na państwach spoczywa odpowiedzialność za podejmowanie odpowiednich działań w celu usunięcia takich przeszkód. W procesie tym osoby niepełnosprawne i ich organizacje powinny odgrywać aktywną rolę jako partnerzy. Zasada równych praw oznacza, że potrzeby każdej jednostki są jednakowo ważne, że potrzeby te muszą stanowić podstawę planowania życia w społeczeństwie oraz że wszystkie zasoby muszą być wykorzystane aby zapewnić każdej jednostce równe szanse udziału. Osoby niepełnosprawne są członkami społeczeństwa i mają prawo do pozostania we własnym rodowisku lokalnym. Powinny one otrzymać potrzebne im wsparcie w ramach normalnych struktur edukacyjnych, opieki zdrowotnej, zatrudnienia i usług społecznych.
(Rezolucja ONZ nr 48/96)

WSTĘPNE WARUNKI RÓWNOPRAWNEGO UCZESTNICTWA

Zasada 1. Budzenie wiadomości

Państwa powinny podjąć działania w celu podniesienia poziomu wiadomości społeczeństwa na temat osób niepełnosprawnych, ich praw, potrzeb, możliwości i wkładu w życie społeczne.

1. Państwa powinny zagwarantować, by odpowiednie władze rozpowszechniały aktualne informacje na temat dostępnych programów i form pomocy dla osób niepełnosprawnych, ich rodzin, profesjonalistów z tej dziedziny oraz wszystkich innych obywateli. Informacja kierowana do osób niepełnosprawnych powinna być prezentowana w dostępnym sposobie.
2. Państwa powinny inicjować i wspierać kampanie informacyjne dotyczące osób niepełnosprawnych oraz polityki w zakresie niepełnosprawności. Kampanie te powinny nieść przesłanie, że osoby niepełnosprawne są obywatelami, posiadającymi te same prawa i obowiązki co wszyscy inni, jak najbardziej usprawiedliwione są więc wszystkie działania, likwidujące przeszkody na drodze do ich pełnego uczestnictwa.
3. Państwa powinny zachęcać rodziki masowego przekazu do przedstawiania pozytywnego wizerunku osób niepełnosprawnych i konsultować się w tej sprawie z ich organizacjami.
4. Państwa powinny zagwarantować, aby programy edukacji publicznej odzwierciedlały, we wszystkich swoich aspektach, zasadę pełnego uczestnictwa i równości.
5. Państwa powinny zapraszać osoby niepełnosprawne i ich rodziny oraz organizacje do uczestnictwa w programach edukacji publicznej, dotyczących zagadnień niepełnosprawności.
6. Państwa powinny zachęcać zakłady pracy sektora prywatnego do uwzględniania zagadnień niepełnosprawności we wszystkich aspektach swojej działalności.
7. Państwa powinny inicjować i promować programy nastawione na podniesienie poziomu wiadomości osób niepełnosprawnych co do tkwiących w nich możliwości i przysługujących im praw. Zwiększanie pewności siebie oraz umocnienie pozycji tych osób pomoże im w lepszym wykorzystaniu istniejących szans.
8. Budzenie wiadomości powinno stanowić ważną część edukacji dzieci niepełnosprawnych oraz programów rehabilitacyjnych. Osoby niepełnosprawne mogłyby także pomagać sobie wzajemnie w podnoszeniu poziomu własnej wiadomości poprzez działania swoich własnych organizacji.
9. Budzenie wiadomości powinno być częścią edukacji dla wszystkich dzieci oraz powinno stanowić niezbędny element kursów dla nauczycieli i wszystkich profesjonalistów.

(opracowanie i przedruk materiału na podstawie wydawnictwa ONZ pt. "Standardowe zasady wyrównywania szans osób niepełnosprawnych" Janina Stoksik)

[/Przejdź do zasad nr 2 i 3 /](#)

[w górę](#)

GDY W DOMU JEST DZIECKO NIEPEŁNOSPRAWNE

Uprawnień dla osób wychowujących dzieci specjalnej troski jest niewiele. Oto one:

- zasiłek rodzinny, który przysługuje na dziecko własne lub adoptowane a także na wnuka, rodzeństwo lub inne dzieci, których jest się prawnym opiekunem, lub jest się dla nich rodziną zastępczą. Zasiłek rodzinny przysługuje do czasu ukończenia przez dziecko 16 lat, a jeżeli kształci się dalej - do czasu ukończenia nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 20 roku życia .
 - zasiłek pielęgnacyjny należy się do 16 roku życia dziecka, które wymaga stałej opieki, pielęgnowania lub współdziałania w leczeniu i rehabilitacji. Zasiłek wypłaca się również przez okres dalszej nauki w szkole, nie dłużej niż do ukończenia przez dziecko 20 lat. Warunkiem jest zawiadzenie komisji lekarskiej, stwierdzające, że dziecko wymaga stałej opieki.
 - jeżeli matka ma za sobą 20 lat pracy i sprawuje osobistą opiekę nad dzieckiem wymagającym stałej pielęgnacji oraz zaliczonym do I lub II grupy inwalidztwa - ma prawo do wcześniejszej emerytury.
-

